

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudce [redacted] a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci žalobce:

[redacted]
narozen [redacted]
zastoupen [redacted], advokátkou
sídlem [redacted]

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra

sídlem [redacted]

o žalobě proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty podané dne 4. 11. 2016 k doručení na Velvyslanectví České republiky v Hanoji,
takto:

- I. Žalovanému **se ukládá** povinnost vydat do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnutí o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty podané dne 4. 11. 2016 k doručení na Velvyslanectví České republiky v Hanoji.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 10 228 Kč k rukám [redacted], advokátky.
- III. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá vydání rozsudku, kterým by soud žalovanému uložil vydat do šedesáti dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o žalobcově žádosti o zaměstnaneckou kartu, kterou se pokusil osobně podat dne 19. 9. 2016 na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji. Žalobce tvrdí, že jelikož mu osobní podání žádosti tohoto dne bylo znemožněno, pokusil se ji žalobce podat jako přílohu stížnosti, kterou však pracovníci

žalovaného nepřevzali. Dále se žalovanému pokusil žádost a stížnost poslat poštou, avšak žalovaný převzetí zásilky zmařil.

2. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žádost nikdy nebyla podána, a tedy o ní nebylo ani zahájeno řízení. V nezahájeném řízení poté žalovaný nemůže být nezákonně nečinný.

3. Žalobce v doplnění žaloby ze dne 18. 5. 2018 upřesnil, že mu podání žádosti na Velvyslanectví v Hanoji nebylo umožněno; k podání žádosti se nemohl ani zaregistrovat v systému Visapoint, neboť ten byl dlouhodobě nefunkční. K tomuto svému tvrzení žalobce jako důkaz navrhl výsledky monitoringu systému Visapoint provedeného Kanceláří veřejné ochránkyně práv za období 1. 8. 2016 - 31. 5. 2017. Žalobce dále opětovně uvedl, že žádost zaslal na velvyslanectví poštou, k čemuž jako důkaz navrhl dodejku, výpis z evidence poštovních zásilek a samotný obsah zásilky, tedy žádost, stížnost a plnou moc. Tato zásilka však nebyla velvyslanectvím převzata. Žalobce též uvedl, že se mu podařilo doručit žádost alespoň Ministerstvu zahraničních věcí, k čemuž jako důkaz navrhl podací lístek ze dne 22. 5. 2017 a SMS zprávu, již byl informován o doručení zásilky. Tímto dnem se podle názoru žalobce podařilo žádost podat a řízení o ní bylo zahájeno.

II. Dosavadní řízení

4. Ve věci samé se nejprve dne 23. 3. 2018 konalo u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) ústní jednání. Žalobce během něj zopakoval argumentaci uvedenou již v písemných podáních. Žalovaný se z jednání omluvil. Při jednání soud nemohl konstatovat obsah správního spisu, neboť ve věci žalobcovy žádosti nebyl žádný veden. K návrhu žalobce poté provedl městský soud důkazy a zjistil následující skutkový stav.

5. Z předloženého tiskopisu soud zjistil, že žalobce dne 18. 9. 2016 vyplnil a podepsal žádost o zaměstnaneckou kartu. Dne 19. 9. 2016 žalobce sepsal stížnost na postup Velvyslanectví České republiky v Hanoji, v níž uvedl, že se téhož dne pokusil osobně podat žádost o zaměstnaneckou kartu na velvyslanectví, avšak pracovníkem velvyslanectví mu podání žádosti nebylo umožněno s tím, že není registrován v systému Visapoint. Z tabulky pokusných přístupů do systémů Visapoint, která vychází z šetření Kanceláře veřejné ochránkyně práv, vyplynulo, že pro žádosti o dlouhodobý pobyt nebylo možné se vůbec zaregistrovat od 1. 10. do 31. 11. 2016.

6. Z fotografie vrácené zásilky vyplývá, že žalobce žádost zaslal poštou na Velvyslanectví ČR v Hanoji dne 4. 11. 2016. Z výpisu elektronických zpráv od poskytovatele poštovních služeb Vettel Post soud zjistil, že zásilka, která se číselným označením 397755501 shoduje se zásilkou na fotografii, byla dne 4. 11. 2016 převzata k poštovní přepravě na místě [REDAKCE] Liet - [REDAKCE], avšak nebyla nikdy doručena a dne 9. 11. 2016 byla vrácena zpět na místo podání.

7. Z podacího lístku České pošty soud zjistil, že žalobce dne 22. 5. 2017 zaslal Ministerstvu zahraničních věcí zásilku č. x. Z SMS zprávy zaslané Českou poštou vyplývá, že tato zásilka byla doručena příjemci dne 24. 5. 2017.

8. Žalobce dále prokázal, že podal ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců žádost o opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu. Komise však této žádosti usnesením ze dne 6. 11. 2017, č. j. MV-112836-4/SO-2017, nevyhověla. Žalobce podle názoru městského soudu tedy splnil podmínku přípustnosti žaloby proti nečinnosti.

9. Rozsudkem ze dne 23. 5. 2018, č. j. 10 A 215/2017 – 59 shledal městský soud žalobu důvodnou a výrokem I. uložil žalovanému povinnost vydat do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnutí o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty doručené dne 24. 5. 2017 Ministerstvu zahraničních věcí. Výrokem II. rozhodl o nákladech řízení.

10. Městský soud shledal za prokázané, že se žalobce pokusil žádost nejprve podat dne 19. 9. 2016 zákonem stanoveným způsobem - osobně na Velvyslanectví ČR v Hanoji. Soud dále konstatoval, že do 14. 8. 2017 zákon o pobytu cizinců pro žadatele o zaměstnaneckou kartu jako specifický typ povolení k dlouhodobému pobytu nestanovil povinnost předchozí registrace k podání žádosti. Soud byl nicméně toho názoru, že i kdyby žalobce chtěl vyhovět požadavku velvyslanectví a prostřednictvím systému Visapoint se k podání žádosti zaregistroval, nemohl by být úspěšný. Z pokusů Kanceláře veřejné ochránky práv totiž jednoznačně vyplynulo, že uvedený registrační systém dlouhodobě a systémově neumožňoval sjednání termínu pro podání žádosti, který by zajistil žalobci možnost podat žádost v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem. Podle městského soudu bylo zcela namístě, pokud se žalobce pokusil žádost podat tzv. nouzově, tedy bez splnění zákonné formy. Žalobce ovšem současně prokázal, že nebyl úspěšný, ani když se žádost pokusil na velvyslanectví poslat dne 4. 11. 2016 poštou. Podle městského soudu byla zásilka nedoručitelná, což si nelze vyložit jinak, než že velvyslanectví odmítlo tuto zásilku převzít. Podle městského soudu bylo tedy zcela racionální, pokud se žalobce pokusil žádost podat prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí, tedy správního úřadu, jehož je velvyslanectví organizačně součástí. Žalobce tímto podáním k Ministerstvu zahraničních věcí podle názoru městského soudu zahájil řízení o žádosti. Ode dne 24. 5. 2017, kdy byla žádost doručena Ministerstvu zahraničních věcí, žalovanému plynula lhůta k vydání rozhodnutí, která podle § 169 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců činila šedesát dnů ode dne podání žádosti. Městský soud uzavřel, že tato lhůta tedy marně uplynula dne 24. 7. 2017 a od té doby je žalovaný nezákonně nečinný.

11. Žalovaný podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Podstatou kasačních námitek žalovaného bylo, že žádost o zaměstnaneckou kartu musí být podána u zastupitelského úřadu, a že tvrzení žalobce o odmítnutí zásilky ze strany zastupitelského úřadu nebylo v řízení prokázáno. Vzhledem k tomu, že žádost nebyla podána, nemohl být žalovaný nečinný. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 12. 2018, č. j. 5 Azs 196/2018 – 28 rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

12. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem městského soudu, že za dané důkazní situace je nutné žalobcovo tvrzení o neúspěšném pokusu podat osobně žádost o zaměstnaneckou kartu považovat za prokázané a nelze mu vyčítat, že se následně pokusil podat žádost „nouzově“ prostřednictvím pošty. Nejvyšší správní soud se však s městským soudem neztotožnil v tom, že žádost žalobce o zaměstnaneckou kartu byla „nouzově“ podána okamžikem jejího doručení spolu se stížností k Ministerstvu zahraničních věcí. Zdůraznil, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce žádost zaslal zastupitelskému úřadu již dne 4. 11. 2016 poštou, avšak nebyl úspěšný. Právě toto podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, byť učiněné „nouzovým“ způsobem prostřednictvím pošty, je podle názoru Nejvyššího správního soudu stěžejní pro určení okamžiku zahájení řízení o žádosti žalobce. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se dotčená zásilka dostala do dispozice zastupitelského úřadu, na čemž nic nemění ani to, že zřejmě v důsledku jednání vedoucí

konzulárního oddělení si ji zastupitelský úřad fakticky nepřevzal. To, zda byla žádost později doručena také Ministerstvu zahraničních věcí, již nebylo podstatné.

13. Nejvyšší správní soud se tedy sice ztotožnil s městským soudem v názoru o nečinnosti žalovaného, byl však toho názoru, že žalovaného nelze zavázat k tomu, aby vydal rozhodnutí o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty doručené dne 24. 5. 2017 Ministerstvu zahraničních věcí; doručení žádosti tomuto správnímu orgánu totiž správní řízení zahájeno být nemohlo.

III. Posouzení věci Městským soudem

14. Městský soud v dalším řízení znovu posoudil důvodnost žaloby, byl přitom vázán právním názorem, který vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2018, č. j. 5 Azs 196/2018 – 28. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť jednak obě strany v předchozím řízení s takovým projednáním věci souhlasily, resp. nevyslovily s tím svůj nesouhlas (srov. ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.) a jednak se skutkovým stavem, který byl ve věci zjištěn na základě dokazování provedeného na ústním jednání dne 23. 3. 2018, se ztotožnil i Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku. Takto zjištěný skutkový stav strany poté nerozporovaly a doplnění důkazů nežádaly. Městský soud proto neshledal důvod ani pro nařízení jednání *ex officio* za účelem dokazování (srov. § 77 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní *per analogiam*).

15. O věci samé uvažil městský soud následovně.

16. Věcně příslušným správním orgánem k přijetí žádosti o zaměstnaneckou kartu je výhradně „*místně příslušný*“ zastupitelský úřad (§ 42g odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů), tj. v případě žalobce Velvyslanectví České republiky v Hanoji. Žádost tedy musí být podána u věcně a místně příslušného zastupitelského úřadu, aby tak o ní bylo zahájeno správní řízení (§ 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Podle ustanovení § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců (ve znění relevantním pro projednávanou věc, tj. ve znění účinném do 14. 8. 2017) platilo, že žádost o povolení k dlouhodobému (k tomuto typu pobytu žádost o zaměstnaneckou kartu podle § 42g zákona o pobytu cizinců náleží) je cizinec povinen podat osobně s tím, že zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od této povinnosti upustit.

17. V řízení bylo prokázáno, že žalobce osobní podání žádosti učinit nemohl, neboť systém Visapoint, který žalovaný užíval v rozhodné době ke stanovení termínů pro osobní podání, žalobci žádný vhodný termín nenabízel a velvyslanectví žalobci osobní podání žádosti bez této registrace neumožnilo. Žalobce tak uskutečnil dvojí podání žádosti „*nouzovým způsobem*“ tj. nikoliv osobně – to první prostřednictvím pošty, podání bylo odesláno dne 4. 11. 2016 k Velvyslanectví České republiky v Hanoji, zastupitelský úřad je nepřijal a zásilka se vrátila žalobci nedoručená dne 9. 11. 2016. Druhé podání bylo učiněno rovněž poštou dne 22. 5. 2017 k Ministerstvu zahraničních věcí, tato žádost byla doručena dne 24. 5. 2017.

18. Stěžejní východiska pro posouzení věci formuloval Nejvyšší správní soud v rozsudcích rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, čj. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS a ze dne 30. 5. 2017, čj. 7 Azs 227/2016-36, č. 3603/2017 Sb. NSS.

19. Rozšířený senát v rozsudku ze dne 30. 5. 2017, čj. 10 Azs 153/2016-52 vyložil, že žádosti "nouzově" podané způsobem, který je obecně vzato nežádoucí (v řízení vedeném

pod sp. zn. 10 Azs 153/2016 šlo o obdobný způsob podání žádosti – žádost byla příloha stížnosti na postup zastupitelského úřadu), avšak který je jedinou účinnou obranou žadatele před nezákonným jednáním veřejné správy spočívajícím v tom, že mu neposkytne v přiměřené lhůtě možnost podání žádosti postupem zákonem standardně předpokládaným, jsou takto podány účinně a řízení o nich je zahájeno.

20. V témže rozsudku, ale taktéž v rozsudku ze dne 30. 5. 2017, čj. 7 Azs 227/2016-36 dále rozšířený senát vyložil, že správní řízení o zaměstnaneckou kartu je zahájeno tehdy, pokud se žádost dostala do dispozice zastupitelského úřadu, přestože nebyla podána osobně a nesplňuje tedy náležitost osobního podání. To, že by stejného účinku, tj. zahájení řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu, bylo dosaženo podáním u Ministerstva zahraničních věcí, poté vyloučil Nejvyšší správní soud v projednávané věci v rozsudku ze dne 23. 5. 2018, č. j. 10 A 215/2017 – 59.

21. Vycházejí z uvedeného je městský soud poté toho názoru, že řízení o žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu bylo zahájeno tehdy, kdy se do dispozice zastupitelského úřadu dostalo podání žalobce (obsahující stížnost spolu se žádostí o zaměstnaneckou kartu) ze dne 4. 11. 2016. V řízení nebylo objasněno přesné datum, kdy se zásilka dostala do dispozice zastupitelského úřadu. Pokud se však zásilka vrátila zpět do dispozice žalobce dne 9. 11. 2016, z elementární logiky vyplývá, že nejpozději mohlo být podání v dispozici zastupitelského úřadu dnem před jeho vrácením žalobci, tj. dne 8. 11. 2016. Nejpozději od tohoto dne tedy započala lhůta 60 dní (srov. ustanovení § 169 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců) k rozhodnutí o žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu. Tato lhůta skončila dne 8. 1. 2017.

22. Podle ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. platí, že ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Podle odst. 2 téhož ustanovení je žalovaným ten správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.

23. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 52 vyložil, že kompetence činit úkony ve věci zaměstnanecké karty je rozdělena mezi Ministerstvo vnitra a zastupitelský úřad, s tím, že převážnou většinu kompetencí zde vykonává Ministerstvo vnitra, zejména rozhoduje o vydání zaměstnanecké karty obecně podle § 165 písm. n) zákona, ale i v některých zvláštních případech (podle § 42g odst. 6 zákona). Zastupitelský úřad má kompetenci na úseku zaměstnaneckých karet pouze ve fázi "nabírání žádosti", tedy ve fázi spočívající v organizaci systému přijímání žádostí a prvotního kontaktu se žadatelem. Vzhledem k tomu, že o žádosti o zaměstnaneckou kartu rozhoduje ministerstvo vnitra, městský soud konstatuje, že v projednávané věci je tedy ministerstvo vnitra tím správním orgánem, který je povinen o žádosti žalobce rozhodnout. Žalovaný o žádosti měl rozhodnout do 60 dnů od podání žádosti, tj. nejpozději do 8. 1. 2017, avšak neučinil tak ani ke dni podání žaloby (tj. ke dni 19. 12. 2017). Žádný z účastníků přitom netvrdí – a to ani v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 5 Azs 196/2018 – 28, že by se tento stav nějak změnil, tj. že by žalovaný ve věci již rozhodl. Tomuto závěru ostatně svědčí rovněž logická úvaha vycházející z toho, že pokud zastupitelský úřad fakticky žádost nepřevzal, nemohl ji ani žalovaný využít pro potřeby správního řízení. Tuto úvahu ostatně podpořil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2018, č. j. 5 Azs 196/2018 – 28.

24. Městský soud v Praze proto podle skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (srov. ustanovení § 81 odst. 1 s. ř. s.) shledal, že žaloba je důvodná, neboť žalovaný je stále nečinný ve věci žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu podané dne 4. 11. 2016 k doručení Velvyslanectví České republiky v Hanoji.

IV. Závěr a náklady řízení

25. Městský soud v Praze shledal žalobu důvodnou. Výrokem I. proto městský soud žalovanému uložil povinnost vydat ve lhůtě 60 dní rozhodnutí o žádosti identifikované v tomto výroku. Lhůtu k rozhodnutí v délce 60 dní navrhl jednak žalobce a jednak ji žalovanému předepisuje ustanovení § 169 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017. Městský soud přitom přihlédl k tomu, že bude nezbytné, aby žalovaný ve věci provedl kompletní správní řízení, lhůtu tedy stanovil v maximální její délce podle citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců.

26. Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V tomto řízení byl procesně úspěšný žalobce. Náklady žalobce tvoří jednak soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, dále pak dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení a účast na ústním jednání (před jednáním byl žalobce zastoupen obecným zmocněncem). Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč (2 x 3 100 = 6 200). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon (2 x 300 = 600 Kč). Odměna advokátky tak činí 6 800 Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 8 228 Kč. Spolu se soudním poplatkem je tedy žalovaný povinen zaplatit žalobci celkem 10 228 Kč.

27. Městský soud byl po zrušení rozsudku ze dne 23. 5. 2018, č. j. 10 A 215/2017 – 59 rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 5 Azs 196/2018 – 28 povinen rozhodnout taktéž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (srov. ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s.) V tomto řízení byl procesně úspěšný žalovaný, jemuž by náhrada nákladů řízení svědčila (srov. ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.) Žalovaný je však od placení soudních poplatků osvobozen ze zákona (srov. ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích), na soudním poplatku za kasační stížnost mu proto nevznikl žádný náklad. Městský soud taktéž neshledal, že by žalovanému v řízení o kasační stížnosti vznikl náklad přesahující rámec běžné činnosti žalovaného. Náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti proto žalovanému nepřiznal. V řízení o kasační stížnosti procesně poté neúspěšný žalobce náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nemá (srov. ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.) Městský soud v Praze proto výrokem III. nepřiznal žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [redacted]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (srov. ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.)

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. března 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu